

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Boston Scientific Medizintechnik GmbH

Strony pozwane: AOK Sachsen-Anhalt (C-503/13), Betriebskrankenkasse RWE (C-504/13)

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe należy interpretować w ten sposób, że stwierdzenie potencjalnej wady należących do tej samej grupy lub serii produkcyjnej produktów takich jak rozruszniki serca lub wszczepialne kardiowertery-defibrylatory pozwala uznać takie produkty za wadliwe bez konieczności stwierdzenia tej wady w konkretnym produkcie.
- 2) Artykuł 1 i art. 9 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 85/374 należy interpretować w ten sposób, że szkoda wyrządzona operacją chirurgiczną wymiany wadliwego produktu takiego jak rozrusznik serca lub wszczepialny kardiowerter-defibrylator stanowi „szkodę spowodowaną przez śmierć lub przez uszkodzenie ciała”, za którą odpowiedzialny jest producent, w sytuacji gdy operacja ta jest konieczna do usunięcia wady danego produktu. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy w postępowaniach głównych przesłanka ta jest spełniona.

⁽¹⁾ Dz.U. C 352 z 30.11.2013.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – C.G. Sopora/ Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-512/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Artykuł 45 TFUE — Równe traktowanie pracowników niebędących rezydentami — Korzyść podatkowa polegająca na zwolnieniu zwrotów kosztów wypłacanych przez pracodawcę — Korzyść przyznawana w formie ryczałtu — Pracownicy pochodzący z państwa członkowskiego innego niż to, w którym znajduje się miejsce pracy — Wymóg zamieszkania w określonej odległości od granicy państwa członkowskiego miejsca pracy)

(2015/C 138/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C.G. Sopora

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, na podstawie których państwo członkowskie przewiduje udzielenie pracownikom, którzy przed podjęciem zatrudnienia na jego terytorium zamieszkiwali w innym państwie członkowskim, korzyści podatkowej polegającej na ryczałtowym zwolnieniu zwrotu kosztów ekstraterytorialnych w wysokości do 30 % podstawy opodatkowania, pod warunkiem że pracownicy ci zamieszkiwali w odległości dalszej niż 150 km od granicy tego pierwszego państwa członkowskiego, chyba że – co sąd odsyłający powinien sprawdzić – progi te były ustalone w taki sposób, iż zwolnienie to prowadzi systematycznie do wyraźnej nadwyżki nad rzeczywiście poniesionymi kosztami ekstraterytorialnymi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 14.12.2013.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 26 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret – Dania) – Ingeniørforeningen i Danmark, działające w imieniu Poula Landina/Tekniq, działająca w imieniu ENCO A/S – VVS

(Sprawa C-515/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 2 ust. 1 i ust. 2 lit. a) — Artykuł 6 ust. 1 — Odmiennie traktowanie ze względu na wiek — Uregulowanie krajowe przewidujące niewypłacanie odpraw z tytułu zwolnienia pracownikom uprawnionym z chwilą odejścia do emerytury w ramach powszechnego systemu emerytalnego)

(2015/C 138/13)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ingeniørforeningen i Danmark, działające w imieniu Poula Landina

Strona pozwana: Tekniq, działająca w imieniu ENCO A/S – VVS

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 i 2 oraz art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, iż nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak sporne w postępowaniu głównym, zgodnie z którym w przypadku zwolnienia pracownikowi, który był nieprzerwanie zatrudniony w tym samym przedsiębiorstwie przez okres 12, 15 lub 18 lat, pracodawca wypłaca z chwilą odejścia tego pracownika odprawę w wysokości odpowiednio jednego, dwóch lub trzech miesięcznych wynagrodzeń, lecz odprawa ta nie przysługuje, gdy w chwili rozwiązania stosunku pracy pracownik ma możliwość otrzymywania emerytury w ramach powszechnego systemu emerytalnego, jeżeli, po pierwsze, uregulowanie to jest obiektywnie i racjonalnie uzasadnione zgodnym z prawem celem polityki zatrudnienia i rynku pracy oraz, po drugie, stanowi ono właściwy i konieczny środek służący realizacji tego celu. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy jest tak w tym wypadku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 7.12.2013.